

Arrest

nr. 233 924 van 12 maart 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. KAMINSKAYA
Lange Lozanastraat 2
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 21 november 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 oktober 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 november 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. KAMINSKAYA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft de Oekraïense nationaliteit.

Op 22 oktober 2019 werd ten aanzien van de verzoekende partij een administratief rapport voor illegaal verblijf en zwartwerk opgesteld.

Op diezelfde dag werd door de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen ten aanzien van de verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Lier op 22.10.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: H..

Voornaam: V.

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: <AANVULLEN - LIEUNAISSANCE>

Nationaliteit: Oekraïne

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2),

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 22.10.2019.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinéa 1, van de wet:

- ⊗ *2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;*
- ⊗ *8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.*

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene bezit geen beroepskaart / geen arbeidskaart of single permit. Er zal een proces verbaal wegens illegale tewerkstelling opgemaakt worden door de Toezicht Sociale Wetten.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ⊗ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene bezit geen beroepskaart / geen arbeidskaart of single permit. Er zal een proces verbaal wegens illegale tewerkstelling opgemaakt worden door de Toezicht Sociale Wetten.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7, alinea 1, 2° en 8° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van wet

van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“De bestreden beslissing is enerzijds gebaseerd op artikel 7, alinea 1, 2° Vw, en anderzijds op artikel 7, alinea 1,8° Vw.

Verzoeker bevindt zich echter hoegenaamd niet in de situatie die door deze artikelen wordt geviseerd (zie infra).

DVZ is bij het nemen van de bestreden beslissing kennelijk uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens.

Ondergeschikt besluit verzoeker dat DVZ de beschikbare feitelijke gegevens niet correct heeft beoordeeld/de situatie van verzoeker niet zorgvuldig heeft onderzocht.

Uiterst ondergeschikt besluit verzoeker dat DVZ op grond van de beschikbare feitelijke gegevens tot een onredelijk besluit is gekomen.

Art. 7, alinea 1,2° Vw luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.”

DVZ motiveert de beslissing op grond van art. 7, alinea 1,2° als volgt:

“Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.”

Het is verzoeker een raadsel hoe DVZ tot dit besluit is kunnen komen en waarom er in de motivering verwezen wordt naar het visumplicht.

Verzoeker was op het ogenblik van de controle in het bezit van zijn Oekraïens internationaal paspoort, op grond waarvan DVZ diende te besluiten dat:

- (i) verzoeker niet-visumplichtig is, en dit op grond van BIJLAGE II bij VERORDENING (EU) 2018/1806 VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld;*
- (ii) verzoeker op 12 september 2019 de Schenaenzone is binnengereden (zie datumstempel op pagina 6 v/h internationaal paspoort), en dat het termijn van 90 dagen op datum van de bestreden beslissing onmogelijk reeds kon zijn overschreven.*

De bestreden beslissing, voor zover gebaseerd op artikel 7, alinea 1, 2° Vw dient te worden vernietigd.

Art. 7, alinea 1,8° Vw luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:

(...)

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging."

DVZ motiveert de beslissing op grond van art. 7, alinea 1, 8° als volgt:

"Betrokkene bezit geen beroepskaart / geen arbeidskaart of single permit. Er zal een proces verbaal wegens illegale tewerkstelling opgemaakt worden door de Toezicht Sociale Wetten."

Verzoeker betwist niet dat hij (nog) niet in bezit is van een beroepskaart/arbeidskaart/single permit. Doch dit is ook niet onlogisch. Verzoeker was op dat ogenblik immers op zoek naar werk bij DIDE bvba.

Het zoeken naar werk kan natuurlijk geen aanleiding geven tot een bevel om het grondgebied te verlaten (RPDB, Compl. VI, supra, vn. 1, 456, nr. 474).

Verzoeker was ook *niét* aan het werk op het ogenblik van de controle van FOD WASO. Er zijn geen de visu vaststellingen, noch bezwarende verklaringen van verzoeker of derden voorhanden die op een illegale tewerkstelling van verzoeker bij DIDE bvba zouden wijzen.

Het is om die reden volkomen onredelijk te besluiten dat verzoeker illegaal aan het werk op het ogenblik van de controle.

Het voorhanden zijn van illegale arbeid moet door DVZ bewezen worden, en dit bewijs moet zich in het administratief dossier bevinden, quod non (RvS 26 januari 2004, nr. 127.429).

De bestreden beslissing, voor zover gebaseerd op artikel 7, alinea 1, 8° Vw dient te worden vernietigd."

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Stelling verzoekende partij

Verzoekende partij duidt dat de bestreden beslissing gebaseerd is op artikel 7, alinea 1, 2° en 8° van de Vreemdelingenwet. Zij beweert zich echter niet in de situatie te bevinden die door deze artikelen wordt gevisieerd. Volgens haar heeft verwerende partij zich op onjuiste feitelijke gegevens gebaseerd en heeft zij haar situatie niet zorgvuldig onderzocht.

Verzoekende partij beweert dat de bestreden beslissing niet correct op artikel 7, alinea 1, 2° de van de wet is gebaseerd. Zij kwam op 12 september 2019 de Schengenzone binnen met haar Oekraïens paspoort en had dan vanaf deze datum een visa met termijn van 90 dagen zoals vastgesteld in de Bijlage II van de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018.

Verzoekende partij beweert verder dat de bestreden beslissing niet correct op artikel 7, alinea 1, 8° de van de wet is gebaseerd. Zij betwist niet dat zij niet in bezit is van een beroepskaart maar verklaart dat zij op zoek naar werk was bij DIDE bvba. Verzoekende partij verklaart dat zij niet aan het werk was op het ogenblik van controle van FOD WASO. Volgens bewijst verwerende partij niet dat zij een illegale arbeider is.

Weerlegging

1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Deze verplichting van uitdrukkelijke motivering waar de administratieve overheid toe gehouden is dient aan de bestemming van de beslissing toe te laten de redenen te kennen waarop deze gebaseerd is, zonder dat de overheid gehouden is de motieven van haar motieven uiteen te zetten.

Het volstaat bijgevolg dat de redenering van de auteur op duidelijke en eenduidige wijze uit de beslissing volgt teneinde aan de bestemming van de beslissing toe te laten de verantwoording ervan te begrijpen en, in voorkomend geval, deze te kunnen betwisten in het kader van een beroep en, bij het bevoegde rechtscollege haar controle erover uit te oefenen.

Dit is wel degelijk de situatie in onderhavig geval zodat het middel wegens gebrek aan uitdrukkelijke motivering niet kan weerhouden worden.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. Dit is in casu het geval. In de beslissing wordt immers uitdrukkelijk aangegeven

dat de beslissing is gegrond is op het feit dat de verzoekende partij geen houder is van een geldig visum en van een beroepskaart/arbeidskaart of single permit.

De determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen. Er wordt met verwijzing naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 gemotiveerd waarom verzoekende partij met het oog op de hem ten laste gelegde feiten, gerangschikt kan worden onder de categorie bepaald zoals in het voormelde artikel.

De in het verzoekschrift geuite kritiek toont overigens aan dat zij de motieven kennen, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing genomen is, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht³.

2. Het bevel het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet betreft een handhavingsmaatregel en geenszins een beslissing houdende een verblijfsrecht met als gevolg dat de enkele vaststelling van de situaties beoogd door artikel 7 van de Vreemdelingenwet volstaat om deze geldig in feite en in rechte te motiveren zonder dat de overheid gehouden is andere motieven betrekking hebbend op externe omstandigheden aan deze vaststelling toe te voegen.

Het bestreden bevel geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste alinea, 2° en 8° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, alinea 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:”

Bestreden beslissing is genomen op basis van twee volgende bepalingen:

“2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

Verzoekende partij stelt een internationaal paspoort te hebben en vrijgesteld te zijn van een visumverplichting. De visumvrijstelling is enkel van toepassing op de houders van een biometrisch paspoort dat door Oekraïne is afgegeven overeenkomstig de normen van de Internationale Burgerluchtvaartorganisatie (ICAO).⁵ Hierbij wijst verwerende partij er ook nog op dat een eventuele vrijstelling van visumplicht geen onvoorwaardelijk recht op binnenkomst betekent en verzoekende partij er niet van ontslaat de nationale regelgeving na te leven. Bovendien heeft verzoekende partij geen aankomstverklaring (Bijlage 3) laten opstellen bij zijn aankomst in België en doet dit evenmin afbreuk aan de vaststellingen in zake het zwartwerk.

In dit verband merkt de bestreden beslissing verder op :

“8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;”

Dit argument wordt niet betwist in het verzoekschrift waardoor verwerende partij in ieder geval de beslissing geldig kon nemen. Betreffende het bewijs van illegaal arbeid, heeft verwerende partij zich op het administratief rapport van 22 oktober 2019 gebaseerd. Naar aanleiding van een inspectie van de Federale Gerechtelijk Politie Antwerpen en van de Arbeidsinspectie te Lier werd verzoekende partij op heterdaad van illegaal arbeid betrapt. Concreet heeft verwerende partij, zonder enige beoordelingsfout te maken, kunnen besluiten dat verzoekende partij niet in het bezit is van een beroepskaart/arbeidskaart of single permit.

Dit element wordt niet nuttig betwist door verzoekende partij waardoor verwerende partij terecht tot deze beslissing kon komen.

De feitelijke elementen die verzoekende partij op heden aanvoert, doen ook evenmin afbreuk aan de vaststellingen van verwerende partij.

Verwerende partij wil er aan herinneren dat volgens de theorie van de veelvuldigheid aan motieven, Uw Raad de beslissing die op twee of meer motieven gestoeld is waarvan één of enkele niet rechtsgeldig zou zijn niet dient te vernietigen, wanneer blijkt dat de administratie dezelfde beslissing genomen zou hebben wanneer zij enkel het of de wettige redenen zou weerhouden hebben⁶.

3. Verwerende partij merkt op dat verzoekende partij er zich in het kader van haar verzoekschrift voornamelijk toe beperkt de verschillende elementen van de beslissing op te sommen en om tegen deze argumenten feitelijke elementen op te werpen die de standpunten in de bestreden beslissing louter tegenspreken. Er wordt echter op geen enkele wijze het bestaan van een schending van enige, zelfs niet gepreciseerde, bepalingen bewezen. Dit komt er op neer dat verzoekende partij Uw Raad tracht uit

te nodigen zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Nochtans is, zoals reeds aangehaald, Uw Raad bevoegd om een wettigheidstoets uit te voeren in het kader van dergelijke beslissingen. Het is niet de bedoeling dat Uw Raad zich uitspreekt over de raadzaamheid van de genomen beslissing welke enkel beoordeeld kan worden in navolging van de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. Evenmin is het de bedoeling dat de beoordeling van Uw Raad in de plaats zou komen van de beoordeling van de administratieve overheid wanneer zoals in dit geval de een toelaatbare, gepaste en niet onredelijke beoordeling van de feiten gemaakt werd door verwerende partij.⁷

4. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.⁸ Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

5. Het beroep is ongegrond."

2.3. De verzoekende partij voert in haar enig middel onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij stelt in haar enig middel onder meer dat de bestreden beslissing enerzijds is gebaseerd op artikel 7, alinea 1, 2° van de vreemdelingenwet, en anderzijds op artikel 7, alinea 1, 8° van de vreemdelingenwet. Zij stelt dat zij zich hoegenaamd niet bevindt in de situatie die door deze artikelen wordt gevisieerd. De verwerende partij is volgens de verzoekende partij bij het nemen van de bestreden beslissing kennelijk uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens. De verzoekende partij stelt dat zij op het ogenblik van de controle in het bezit was van haar Oekraïens internationaal paspoort, op grond waarvan de verwerende partij had moeten besluiten dat de verzoekende partij enerzijds niet visumplichtig is, en dit op grond van bijlage II bij Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld, en anderzijds de verzoekende partij op 12 september 2019 de Schengenzone is binnengekomen en dat de termijn van 90 dagen op datum van de bestreden beslissing dus onmogelijk reeds kon zijn overschreden.

Zoals de verzoekende partij terecht aanhaalt in haar enig middel bevindt Oekraïne zich in de lijst van bijlage II bij Verordening 2018/1806 van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld. Bijlage II heeft betrekking op de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen van de lidstaten van de visumplicht zijn vrijgesteld voor een verblijf van maximaal 90 dagen binnen een periode van 180 dagen. De verzoekende partij merkt dus terecht op dat zij vrijgesteld is van visumplicht.

De Raad stelt verder vast dat zich in het administratief dossier een *“Administratief rapport: Illegaal verblijf Zwartwerk”* bevindt. Dit stuk is, samen met een kopie van het paspoort van de verzoekende partij, het enige stuk dat zich in het administratief dossier bevindt en waarop de verwerende partij zich kon baseren om de bestreden beslissing te nemen. Het administratief rapport verwijst expliciet naar het paspoort van de verzoekende partij dat op dat moment werd gecontroleerd, en vermeldt eveneens het paspoortnummer, namelijk 1970122003377. Uit de kopie van het paspoort van de verzoekende partij blijkt dat het om dit specifieke paspoort gaat. Dit paspoort werd aan de verzoekende partij afgeleverd op 6 september 2019. Het administratief rapport dateert van 22 oktober 2019, net als de bestreden beslissing zelf. Ten overvloede blijkt uit de kopie van het paspoort van de verzoekende partij die zij bij haar verzoekschrift voegt, dat de inreisstempel dateert van 12 september 2019. Uit deze gegevens blijkt dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij de periode van 90 dagen nog niet had overschreden op het moment van de bestreden beslissing, en dat zij vrijgesteld was van visumplicht. Het eerste motief van de bestreden beslissing, waarin toepassing wordt gemaakt van artikel 7, alinea 1, 2° van de vreemdelingenwet, is dan ook niet correct. De verzoekende partij maakt daarmee een schending van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Verder merkt de Raad nog op dat in het administratief verslag van 22 oktober 2019 eveneens sprake is van het feit dat de verzoekende partij illegaal zou zijn, wat dus ook niet klopt.

De verwerende partij baseert zich op een administratief rapport illegaal verblijf/zwartwerk. Uit dit karig administratief rapport illegaal verblijf/zwartwerk kan niet veel informatie afgeleid worden. De vragen die aan betrokkene zouden gesteld zijn tijdens een verhoor werden niet ingevuld. Er kan enkel uit afgeleid worden dat er een inspectie heeft plaatsgevonden te Lier op het adres Paaistraat 19. De plaats van interceptie wordt niet nader bepaald. Er wordt verder vermeldt dat naar aanleiding van die actie 4 illegale personen worden aangetroffen. Wel wordt vermeldt “heterdaad betrap”. Het is wel niet duidelijk waar de verzoekende partij werd aangetroffen, in welke omstandigheden en of die heterdaad slaat op het illegaal verblijf dan op een bepaalde niet nader gepreciseerde activiteit. Uit deze informatie kan de Raad niet afleiden of de verzoekende partij aan het zwartwerken was. Er wordt geen enkele melding gemaakt in dit verslag van het gegeven dat de verzoekende partij niet in het bezit zou zijn van een beroepskaart/arbeidskaart of single permit.

De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen dat de visumvrijstelling enkel van toepassing is op de houders van een biometrisch paspoort dat door Oekraïne is afgegeven overeenkomstig de normen van de Internationale Burgerluchtvaartorganisatie. Hierbij wijst de verwerende partij er ook nog op dat een eventuele vrijstelling van visumplicht geen onvoorwaardelijk recht op binnenkomst betekent en verzoekende partij er niet van ontslaat de nationale regelgeving na te leven. Bovendien stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij geen aankomstverklaring heeft laten opstellen bij haar aankomst in België. Deze argumentatie, die bovendien een a-posteriori motivering betreft, doet echter niets af aan bovenvermelde vaststellingen.

De verwerende partij stelt verder dat de verzoekende partij niet betwist dat zij werd betrap op zwartwerk, maar uit het enig middel blijkt dat de verzoekende partij dit wel degelijk betwist. De verwerende partij stelt verder dat zij zich betreffende het bewijs van illegale arbeid, op het administratief rapport van 22 oktober 2019 heeft gebaseerd en zij concreet, zonder volgens haar enige beoordelingsfout te maken, heeft kunnen besluiten dat verzoekende partij niet in het bezit is van een beroepskaart/arbeidskaart of single permit. De Raad herhaalt dat dit administratief verslag foutief vermeldt dat de verzoekende partij zich illegaal op het grondgebied zou bevinden, dat de antwoorden tijdens het verhoor van de verzoekende partij niet werden ingevuld, en dat de informatie van dit verslag bijzonder karig is. Bovendien bevindt er zich in het administratief dossier geen proces-verbaal wegens illegale tewerkstelling dat zou opgemaakt worden door de Toezicht Sociale Wetten, zoals in de bestreden beslissing werd aangekondigd. De verwerende partij weerlegt met haar repliek de argumenten van de verzoekende partij zoals opgeworpen in haar enig middel en zoals hierboven besproken dan ook niet.

Uit al deze elementen blijkt dat de verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 22 oktober 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU